

Einde anderhalvemetersamenleving

Bevrijdingsdag

De regering heeft eindelijk de knoop doorgehakt en een einde gemaakt aan de 'lockdown' van ons land. Dat het zo lang duurde tot 'bevrijdingsdag' is niet verwonderlijk, want er spelen vele tegenstrijdige belangen.

Het kabinet wordt sinds het begin van de virusuitbraak bijgestaan door het Outbreak Management Team. Dat maakt het premier Rutte en de verantwoordelijke ministers echter vaak niet gemakkelijk. Economische belangen vragen om de beperkingen niet nodeloos te rekken, terwijl het OMT ernaar neigt voorzichtig te blijven. Toen het kabinet zulk advies terzijde legde, pakte dat twee keer slecht uit - zie de overbelasting van de ziekenhuizen eind vorig jaar, nadat de maatregelen aan het begin van de zomer waren losgelaten, en zie de uitspraak "Dansen bij Janssen" van minister De Jonge eind juni.

Flinke discussies

Het kabinet wilde dit keer voorkomen dat alles toch weer teruggedraaid zou moeten worden. Het moest rekening houden met het niet te verwaarlozen aantal ongevacineerden. De besmettingen dalen weliswaar sinds de zomer gestaag, maar heel langzaam. Bovendien was het prachtig weer, maar wat zou de herfst gaan brengen? Na het besluit kwam de Tweede Kamer aan het woord. Met zoals te verwachten was nogal wat kritiek. Die was vooral voor de Bühne, met het oog op nieuwe verkiezingen. Met een motie om de verplichte sluitings-tijd of te schaffen werd wel bereikt dat die op 24 uur gezet werd. Buiten de Kamer brandden er flinke discussies los. Op huiselijk niveau, maar ook in de media en al helemaal de sociale media. Maar ook in het kabinet zelf - getuige de opzienbarende val

van staatssecretaris Mona Keizer. Op zeker moment werd het nieuws over de treurigmakende formatie zelfs verdrongen door dat over de coronamaatregelen.

Veel heisa om niets

Op bevrijdingsdag bleek dat er veel heisa om niets was geweest. Handhavers kwamen weinig grote problemen tegen. Er waren enkele excessen die dan weer meteen het nieuws halen. Zoals een restaurant in Nijmegen dat per direct gesloten moest worden omdat de eigenaar weigerde bezoekers te controleren. De eigenaar had dat nota bene vooraf aangekondigd, waarop hij meerdere waarschuwingen van de gemeente kreeg. Zijn poging de sluiting aan te vechten was tot mislukken gedoemd. Een vergelijkbare kwestie speelde bij restaurant Waku Waku in Utrecht. Er werd voor de deur gedemonstreerd maar ook die eigenaar kreeg geen gelijk, zijn restaurant mocht van de

rechter door de gemeente gesloten worden, en dat voorlopig blijven. Een minpuntje op bevrijdingsdag was wel dat de Coronacheck-app soms onbereikbaar bleek door DDoS-aanvallen en grote drukte. Ook blijkt het niet overal makkelijk te zijn om snel een testlocatie te bereiken.

Nationale kop-van-jut

Dan heb je nog de groep mensen die zich niet willen laten vaccineren. Dat is een bonte groep met zeer uiteenlopende beweegredenen. Van regelrechte wappies tot hoogleraren ethiek die de integriteit van het lichaam benadrukken. Hugo de Jonge, onze nationale kop-van-jut, plaatst daar tegenover dat het coronatoegangsbewijs niet tot een tweedeling in de samenleving leidt, zoals veel tegenstanders zeggen, maar juist verbindend werkt. "Door het toegangsbewijs kunnen mensen met een kwetsbare gezondheid weer vaker meedoen in de samenleving en daarmee heft het coronabewijs dus juist een tweedeling op", zo liet hij weten.

Wennen aan de nieuwe situatie

De positieve geluiden overheersen gelukkig. Voetbalsupporters vulden het eerste weekend de stadions. Dat was voor het eerst in ruim anderhalf jaar. Dat ieder toeschouwer zijn of haar coronapas moet tonen blijkt een

ALV op 27 oktober

Door het opheffen van de coronabeperkingen kan de VGE0 toch nog een fysieke ALV houden in 't Koetshuis in Nijkerk. De ALV kan het Dagje Uit niet vervangen, maar is wel een mooie gelegenheid om oud-collega's weer te zien. Als u zich nog niet heeft aangemeld, aarzelt u dan niet om dat alsnog te doen.

Bezoekers hoeven geen afstand meer te houden. Bij de toegang zal wel om uw QR-code gevraagd worden en in principe ook om uw legitimatiebewijs.

Met een coronatoegangsbewijs bent u van harte welkom. Na de gebruikelijke ontvangst vanaf half elf tot half twaalf geeft eerst Laura Hassink (Elsevier) een korte presentatie. Het officiële gedeelte daarna zal eveneens slechts een half uur in beslag nemen. Na het lunchbuffet komt een vertegenwoordiger van de ANBO een presentatie geven over veiligheid op digitaal gebied. Daarna is het zoals gewoonlijk tijd voor een hapje en een drankje. Wij hopen u te kunnen verwelkomen!

kleine moeite voor een groot plezier. De vreugde spatte van de tribunes. Ook de polonaise in cafés kan weer en jongeren hadden geen enkele moeite om bij daglicht naar een discotheek te gaan. En wat te denken van concerten? In het Concertgebouw zondagmiddag moest zowel het publiek als het orkest zelfs wennen aan de nieuwe, eigenlijk oude situatie. Iedereen met een QR-code kon naar binnen, geen lege stoelen meer, geen angst voor aerosolen en de musici niet meer op anderhalve meter afstand maar in de gewone opstelling - en bovendien zonder mondkapjes.

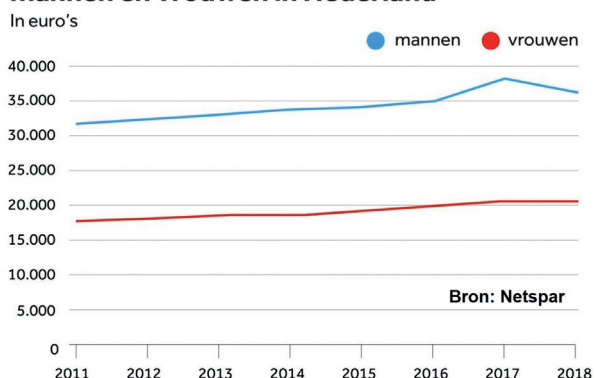

IN DIT NUMMER

Pensioenen vrouwen veel lager	2	Wat vindt u daar nou van ?	5
Een zomerse bestuursvergadering	3	Een terugblik deel 3 van Willeke	6
Van de bestuursstafel	3	Elsevier New York	7
Op bezoek bij Mente Nauta	4	Dramaserie Maud & Babs	8

Totaal gemiddeld pensioen per jaar van mannen en vrouwen in Nederland

Inkomen gepensioneerde vrouwen veel lager dan mannen

Het pensioen dat vrouwen ontvangen is veel minder dan wat hun mannelijke leeftijdgenoten krijgen. Gemiddeld was hun pensioeninkomen 40 procent lager. Dat blijkt uit een studie van denktank Netspar tot en met het jaar 2018.

Het pensioeninkomen van mannen was in dat jaar gemiddeld 34.000 euro, terwijl dat van vrouwen gemiddeld nog geen 20.000 euro bedroeg. Daarmee is het Nederlandse pensioensverschil ruim 40 procent, het grootste van de Europese Unie na Cyprus. Bovendien bleef het verschil in Nederland vrijwel stabiel, waar dat in andere Europese landen afnam. Dat komt volgens de denktank met name door de nog altijd lage arbeidsparticipatie van Nederlandse vrouwen.

Het verschil in pensioen komt voornamelijk doordat vrouwen vroeger minder lang gewerkt hebben en tegen een lager salaris. De pensioenregelingen die vanaf de jaren vijftig steeds meer gemeengoed werden, golden bovendien alleen voor mannen. Het duurde vele jaren voordat er iets voor vrouwen geregeld werd. Jongere vrouwen bouwen dan ook meer pensioen op: een zestigjarige vrouw in 2014 heeft tweeënhalf keer meer pensioen opgebouwd dan een vrouw van zestig in het jaar 2005. Bovendien zijn in typische vrouwensectoren zoals de zorg de pensioenregelingen minder generieus dan in typische mannensectoren als bouw en industrie.

Netspar ziet geen eenvoudige wettelijke oplossingen om wat aan de situatie te doen. Ook een compensa-

tieregeling via pensioenfondsen lijkt moeilijk haalbaar. Wel zouden de verlofregelingen voor ouders verruimd kunnen worden, speciaal voor vaders, zodat moeders ontlast worden van zorgtaken en door kunnen blijven werken. Verhoging van de pensioenopbouw tijdens perioden van ouderschapsverlof wordt ook als mogelijkheid genoemd.

RELX profiteert nog niet van Babel

RELX neemt regelmatig veelbelovende bedrijven over, maar daarnaast doet onze voormalige werkgever ook investeringen in potentiële kaskrakers. Zo blijkt het samen met Nokia een bedrag van 33 mln euro in Babel te hebben geïnvesteerd, sinds dat bedrijf in 2007 werd opgericht. Dat heeft het FD uitgezocht. Babel maakt software voor het leren van een andere taal en stond onlangs op het punt om naar de beurs te gaan in Frankfurt. Door onrust op de financiële markten in verband met het Chinese vastgoedbedrijf Evergrande zagen ze daar maar even vanaf.

Net als concurrent Duolingo uit de VS maakt Babel trouwens tot nu toe alleen maar verlies. Maar in de eerste helft van dit jaar steeg de omzet met

COMMENTAAR

Sinds het vertrek van Harry Nijhuis vorig jaar heb ik de Nieuwsbrief op eigen houtje in elkaar gezet. Dat vind ik leuk werk maar kost wel veel tijd. De gewaardeerde bijdragen van Willeke Casteren van Cattenburch, Jan de Waal en Tom ten Hoope over het verleden van Elsevier vullen tweeënhalf pagina ondergaan redactie. En ik ben een pietje precies. Als ik na publicatie een typefout ontdek is mijn dag bij wijze van spreken verpest. Deze zomer begon echter het besef te dagen dat het zo niet langer kon.

Voor het julinummer had ik al dankbaar gebruik gemaakt van de hulp van Paul Klein, die alle teksten heeft proefgelezen. Na een 'noodkreet' van mij zijn op de bestuursvergadering deze maand diverse ideeën besproken. Een oplossing heeft zich inmiddels aangediend - een recent gepensioneerd heeft aangeboden ook bijdragen te leveren. Daarnaast is Elly Tjoa met ingang van dit nummer ook gaan proeflezen, en Hiske Gerbrandy bleek zo enthousiast over de rubriek "Op bezoek bij..." (zie p. 4) dat zij die voortaan blijft doen.

Het afgelasten van het Dagje Uit heb ik aangegrepen om dit nummer later te publiceren. Er was immers geen fotoreportage daarover om snel te publiceren. U ziet dat er nog steeds 'SEPTEMBER' op staat, hoewel het oktober is geworden. Als bestuurslid van Muziekschool Diemen was ik de laatste weken namelijk ook druk in de weer. Maar het is gelukt - de uitspraak "vele handen maken licht werk" blijkt te kloppen. Of "met verkrachte eenden komt het voor elkaar", zoals bij mij thuis wel gezegd werd.

De rubriek "Wat vindt u daar nou van" (p. 5) heb ik weer zelf gedaan. Die kan ik uitbesteden maar is wel erg leuk om te doen. Daaruit wil ik graag een uitspraak van Jack Visser herhalen, namelijk dat Elsevier de zaken heel goed heeft opgepakt en een compliment verdient. Dat mag best nog eens benadrukt worden.

Jeroen Hogendorp

18 procent ten opzichte van 2020. Dat had alles te maken met de coronacrisis. Scholen en taalinstellingen moesten omschakelen naar virtuele lessen en mensen die gedwongen thuiszaten wisten Babel te vinden.

Als de beursgang door was gegaan, zouden RELX en Nokia rond een derde van hun belang gaan verkopen, zo wist het FD te achterhalen.

Ger Jaarsma nieuwe voorzitter Pensioenfederatie

Ger Jaarsma (1968) is op 21 september benoemd tot voorzitter van

de Pensioenfederatie, de koepel van Nederlandse pensioenfondsen. Hij neemt het stokje over van José Meijer, die het voorzitterschap anderhalf jaar ad interim heeft ingevuld. Jaarsma is zijn loopbaan begonnen als ondernemer en heeft bij vele organisaties gewerkt. Maar hij is vooral bekend van makelaarskoepel NVM, waar hij tot 2019 de scepter zwaaide. Hij voerde er reorganisaties door die hem niet in dank werden afgenomen. Daarna begon Jaarsma bij de NOA (Nederlands Ondernemersvereniging voor Afbouwbedrijven) en werd hij voorzitter van de Stichting PayOK.

HOOFDREDACTIE EN EINDREDACTIE: Jeroen Hogendorp

VORMGEVING: Jos Wachelder

BIJDRAGEN: Jan de Waal, Tom ten Hoope, Willeke Casteren van Cattenburch.

REDACTIEADRES: Rustenburch 15, 1111 VD Diemen, Tel.: (06) 801 55 332

E-MAIL: redactie@vgeo.nl **WEBSITE:** www.vgeo.nl

VRAGEN OF MEDEDELINGEN? Als er veranderingen optreden, bijvoorbeeld door verhuizing of overlijden, kunt u dit kenbaar maken bij onze penningmeester Herman Engelen, Vechtensteinlaan 60, 3601 CL Maarssen. Tel: 0346-566350

E-mail: penningmeester@vgeo.nl

Voor zaken betreffende bestuur en organisatie kunt u contact opnemen met

Paul Klein, Thierensweg 15, 1411 EW Naarden. Tel: 035-5389607,

E-mail: pagklein@planet.nl

LIDMAATSCHAP EN CONTRIBUTIE VGEO-leden betalen jaarlijks € 14,- contributie.

Een vrijwillige verhoging van deze bedragen wordt zeer op prijs gesteld.

Contributie s.v.p. overmaken op ING-rekening NL27 INGB 0000 100 802.

t.n.v. Vereniging van Gepensioneerden Elsevier-Ondernemingen.

Nadere informatie Herman Engelen, e-mail: penningmeester@vgeo.nl

DE VOLGENDE NIEUWSBRIEF VERSCHIJNT DECEMBER 2021.

KOPIJ MOET UITERLIJK 19 NOVEMBER BINNEN ZIJN.

ES ELSEVIER SENIOREN NIEUWSBRIEF
NIEUWSBRIEF

Een zomerse bestuursvergadering

Op 4 augustus kon het bestuur van de VGEO voor het eerst sinds een jaar weer fysiek bijeenkomen. In juli 2020 hielden we namelijk in Hummelo onze jaarlijkse vergadering die door een diner gevolgd wordt. Daar namen we afscheid van Harry Nijhuis en zijn partner Wil Langenbarg, die tot eind 2018 de rubriek "Wat vindt u daar nou van?" heeft verzorgd (zie [Nieuwsbrief nummer 89](#) op pagina 3).

Sindsdien verliepen de vergaderingen in verband met de pandemie aanvankelijk telefonisch en vanaf februari via Zoom, volgens een flink uitgedund schema. Schrijver dezes zit ook nog in twee andere besturen en had het op een gegeven moment wel gehad met dat Zoomen. Deze vergadering kwam dan ook als groepen, en de prachtige locatie aan de Amstel gaf nog eens reden tot extra vreugde. Het was een oud-Hollandse zomerdag, met een variatie aan weertypen en kans op een bui.

Aan het eind van het officiële gedeelte, in een zaal op de eerste etage, werd scheidend penningmeester Ger de Rooij door voorzitter Henk van der Rijst in het zonnetje gezet. Zijn complimenten aan Ger waren volgens de andere bestuursleden volkomen terecht. Speciaal Gers nauwkeurigheid op financieel gebied werd geroemd, maar ook zijn gewaardeerde inzet in de commissie.

De dag werd voortgezet op een terras gelegen aan de Amstel, alwaar

wij onder grote parasols die ook dienst deden als paraplu's, konden genieten van een welverzorgd diner. We zullen deze dag niet gauw vergeten, al was het maar omdat na het voorgerecht de weergoden zich inderdaad lieten gelden. Met donderend geraas kwam een stortbui naar beneden en Ger zag zich genoodzaakt aan de andere kant van de tafel te gaan zitten. Uit de verhalen en anekdotes over Elsevier en oud-collega's die over tafel vlogen, kan hier helaas niet geciteerd worden.

Jeroen Hogendorp

De volgende onderwerpen kwamen ter sprake tijdens de VGEO-bestuursvergaderingen van 4 augustus en 8 september

DE OVERDRACHT VAN HET PENNINGMEESTERSCHAP van Ger de Rooij naar Herman Engelen is goed verlopen. Ger heeft Herman de fysieke spullen overgedragen en hem wegwijs gemaakt in het een en ander. Herman heeft naast het penningmeesterschap ook op zich genomen de communicatie met onze niet-digitale leden en het bijhouden van de ledenlijst. Daarvoor heeft hij op kosten van de vereniging een printer aangeschaft. De eerste klus voor Herman was het laten drukken en versturen van de Nieuwsbrief. Hij heeft een Multicopy in de buurt gevonden - het bestuur was tevreden met het resultaat, wel ietsje glanzender dan gebruikelijk.

DE STAND VAN ZAKEN BIJ DE VVG-PGB wordt toegelicht door de voorzitter, die ook in het bestuur zit bij die vereniging. Zij houdt eveneens in oktober haar ALV, die via een livestream te volgen zal zijn. Bij de VVG-PGB wordt een bestuurslid aangesteld speciaal voor de uitwerking van het pensioenakkoord, met focus op communicatie naar de deelnemers. Er komt ook een communicatiegroep die als 'sparringpartner' van PGB gaat functioneren en de gepensioneerd(e) gaat informeren. Zij moeten 'hoorrecht' krijgen, over de vorm wordt nog nagedacht.

JEROEN LEGT OVER DE NIEUWSBRIEF UIT dat het werk aan het julinummer hem zwaar viel, omdat dit samenviel met allerlei gedoe bij Muziekschool Diemen, waar hij penningmeester is. Paul heeft hem geholpen met proeflezen van de kopij. Jeroen laat weten de het septembernummer later in de maand te willen uitbrengen, omdat er toch geen Dagje Uit is geweest om snel over te publiceren. Bovendien zit hem dan de start van het nieuwe seizoen van de muziekschool minder in de weg.

VERDERE PLANNEN VAN JEROEN OVER toekomstige nummers worden op de vergadering van 8 september uitgewerkt. Om het werk niet langer door één persoon te laten doen, zoals sinds het vertrek van Harry Nijhuis vorig jaar het geval is, worden wat taken verdeeld. Zo zullen Elly en Paul voortaan het proeflezen op zich nemen, Jeroen zal leden benaderen om bijdragen te leveren (één heeft al toegezegd), en voor de rubrieken "Op bezoek bij..." en "Wat vindt u daar nou van?" zullen andere bestuursleden zich af en toe beschikbaar houden, in het bijzonder Hiske en Louis.

DE ALV OP 27 OKTOBER KOMT UITGEBREID AAN DE ORDE, zowel in augustus als in september. Allerlei overwegingen over wel of niet doorgaan passeren de revue. Het OV is voor de meeste mensen nog moeilijk; dat zal ook dan misschien nog zo zijn. Volledige vaccinaties die vrijwel alle leden hebben maken bijeenkomen makkelijker, maar hoe gaat het verder met besmettingen? Mensen hebben grote behoefte elkaar weer te zien, daar willen we graag aan tegemoetkomen. Er is contact opgenomen met het Koetshuis in Nijkerk, hoe zij precies te werk (denken te) gaan. Met sprekers die vorig jaar afgezegd moesten worden wordt opnieuw contact opgenomen. Omdat de officiële ALV al schriftelijk is afgehandeld, zal het formele gedeelte in oktober beperkte tijd innemen. Op de vergadering van september wordt het dagprogramma doorgenomen en de te versturen informatie aan de leden zo goed mogelijk vastgesteld. Daarnaast worden ook praktische zaken afgehandeld, zoals over het gebruik van de microfoon door vragenstellers.

Op bezoek bij...

Mente Nauta

De redactie in de persoon van Hiske Gerbrandy ging deze keer via Zoom 'op bezoek' bij Mente - hij in Haarlem en zij in Amsterdam.

EIGENLIJK WEL PRETTIG, DAT WE ZOOM NORMALER ZIJN GAAN VINDEN EN DUS MINDER HOEVEN TE REIZEN...

Eigenlijk stopte ik met werken bij aanvang van de coronacrisis, dus maakte het niet eens zoveel uit. Ik vond reizen altijd erg leuk en met drie medewerkers in India was ik al gewend aan Zoom-overleg. Mijn vrouw werkt tot nu toe nog thuis via Zoom, als docent aan de UvA. Zij heeft gemengde gevoelens over het straks live lesgeven en de risico's van het 60-plus zijn. De leiding van de UvA lijkt er niet erg veel aandacht voor te hebben.

EERST MAAR EENS NAAR ELSEVIER, EN JOUW BEGINTIJD DAAR...

Ik werd betaald per 1 januari 1980, en ben op 2 januari echt begonnen. Mijn eerste dag was dus gratis ;-). Ik solliciteerde in december 1979 bij Bert Scheers: een leuk gesprek dat wel drie uur duurde, op de Honthorststraat, samen een pakje sigaretten gerookt (daarna gestopt), en we hadden het over van alles: de studie natuurkunde, beiden kenden we het Zeemanlab, "of ik kon bridgen". Ja. "Of ik kon volleyballen". Nou, dat niet maar voetballen deed ik wel en daarom ik verzon dat ik het leuk vond. En ik was aangenomen. Ik moest nog langs Frans Bruggeman, hoofd bureauredactie: een beetje een formaliteit. Frans vroeg wel of ik een test had gedaan voor het bureauredactiewerk. Nee dus. Ik moest alsnog de test doen en fouten uit een stuk tekst halen. En ik werd voorgesteld aan directeur Wimmers van de Noord-Hollandse Uitgeversmaatschappij (Nohum): "of ik was getrouwd" en "of ik een hypotheek had" (want dan was je een blijvertje). Nee dus, maar werd toch aangenomen.

Tot 1989 heb ik gewerkt op de Honthorststraat alwaar zogenaamde Lettertijdschriften werden geproduceerd, een soort enclave binnen het grote Elsevier, en soms zo ongelooflijk gezellig dat Bert moest optreden om ons toch aan het werk te houden. Bij mooi weer gingen we met manuscripten naar het Vondelpark, bijvoorbeeld met Hans Oosterom. We waren

een groep aparte karakters, zoals Rob van Vulpen, die helaas net vorige week is overleden.

NA EEN PERIODE IN DE 70/80-ER JAREN WAARIN DE BOMEN TOT IN DE HEMEL LEKEN TE GROEIEN, KWAM ER REORGANISATIE OP REORGANISATIE. HOE HEB JIJ DAT OVERLEEFD?

In 1989 verhuisden we naar de Overmolen. We bleven bij elkaar o.l.v. Bert maar nu als deel van het grotere geheel incl. al die reorganisaties. Ik had wel zin in wat anders. In 1990 kwamen we o.l.v. Henk Dekker, ik was toen tweede man onder Bert in zijn team van dertig mensen; en ik werd hoofd bureauredactie van de kleinste groep, E&T, van zes bureauredacteurs, waaronder bijv. George Vleeming. Arie Jongejan was mijn uitgever, en na hem Bas van der Hoek. Toen was ik definitief weg uit de Nohumfamilie. Daarna werd Paul Kirby mijn 'baas' en hij stuurde mij naar de eerste vergadering van CAP (met o.a. Warry Spijkstra en Eef Vogelesang) waarna ik fulltime toetrad tot het CAP (*computer aided production*) project.

EN TOEN WERDEN WE NOG 'GLOBAL' OOK...

We werden samengevoegd met CAP Oxford, geleid door Martin Key. Een boeiende tijd met plannen maken, initiatieven nemen zoals alles overzetten op SGML (binnen CAP waren *user requirements*, de gebruikers kant, de verantwoordelijkheid van Martins team). Nadat het zittend management van Oxford door het management in Amsterdam eruit werd 'geschopt', verdween Martin Key (toen in zijn vrije tijd goochelaar en nu geloof ik fulltime) en werd het globaal uitrollen van CAP een echt groot project, o.l.v. Wim van Halteren. Mijn groepje hield zich bezig met de gebruikerskant van CAP - al die mensen binnen Elsevier en de *suppliers* die moesten leren wat CAP nu eigenlijk was en hoe het voor elkaar te krijgen. Dat was dus acceptatie van systemen voor gebruikers, testen en uitrollen. We zijn aanbeland in 1996, een spannende tijd. De uitrol duurde

jaren, met als laatste de LaTeX tijdschriften omdat we de conversie van LaTeX naar SGML pas tegen het eind van de jaren negentig onder de knie kregen. Na voltooiing kwam ik onder Rein van Charldorp, inmiddels directeur productie. Ik zat in de afdeling CAM, samen met Rob Schrauwen en Jeroen Wiesemann.

In 1995 begon ook het grootschalig outsourcen van *copy edit* en zetwerk werk naar de Filipijnen en naar India, dus de gebruikers veranderden. De Europese vestigingen en suppliers hadden het daar moeilijk mee, leken soms wat in de contramane en voelden zich de betere. Maar de mensen uit India en de Filipijnen bleken al gauw dezelfde en later zelfs veel betere service te leveren en werkten van harte mee. In 1999 kwam ik in de nieuwe *Global Supplier Management* groep onder Lee Pierce. Het was een uitdaging met mensen uit andere werelden samen te werken, en ik bleek het goed te kunnen. Ik luisterde makkelijker dan dat ik praat en dat is een voordeel in Azië. Daar moet je de tijd nemen om persoonlijke relaties te ontwikkelen. Op welke vraag dan ook antwoorden ze ja, want zelfs een vriendelijk verwoorde vraag zien ze als een bevel. Of het nu op de Filipijnen is waar de contacten informeel en op voornaam-basis waren, of in het formele India. Het is mij gelukt, en ik ben meer dan 20 jaar ieder jaar meerdere malen met veel plezier naar India gegaan en wat minder vaak

naar de Filipijnen.

Het laatste grote project was "Right First Time" in 2013: mij viel het ontwikkelen van een kwaliteitssysteem te beurt, met uitrol over de hele productie inclusief de leveranciers. Een van de grote vragen was: "Hoe is het mogelijk dat we jaarlijks 160 fte nodig hebben om het werk van de leveranciers te controleren, terwijl we ze in detail vertellen wat ze moeten doen en we toch fouten ontdekken". Dat moet anders. En wat is kwaliteit eigenlijk? Ik werkte toen onder Mark O'Mahoney en Marie Hooper, met een actieve Adriaan Roosen als sponsor.

JIJ HEBT JE PENSIOEN GEHAALD BIJ RELX. IS DAT BIJZONDER?

Ik vind van niet. Ik heb geluk gehad tijdens mijn loopbaan bij Elsevier. Bijvoorbeeld toen ik naar die CAP vergadering werd gestuurd door Paul, omdat de afdeling kon lijden dat ik me met andere zaken ging bemoeien. Enerzijds was Elsevier steeds in verandering: nieuwe ontwikkelingen, nieuwe producten etc. en daar zat ik steeds bij. Anderzijds de hardere, interne kostenbesparende reorganisaties van bureauredactie en productie die aan mij voorbij zijn gegaan. De nieuwe ontwikkelingen brachten me ook bij Embase, Reaxys, Scopus - ik vond het allemaal heel boeiend. Ook dacht ik dat de toekomst van wetenschappelijk uitgeven wellicht steeds meer bij die *secondary-content* producten zou liggen. Mijn laatste jaar

voor pensioen was (te) rustig want toen deed ik niet meer zo mee. En op 7 april 2020 trok ik de deur achter mij dicht.

HEB JE VOOR ONS NOG EEN MOOIE ANEKDOTE?

Bureaus waren voor mij (1.91 m) al tijd te laag en daarom had ik mijn bureaupoten opgehoogd met Nohum-boeken. Omdat wij ons als Nohum graag verzetten tegen het grote Elsevier, vond mijn toenmalige uitgever Joost Kircz dat dat echt niet kon en de keer daarop nam hij vier Elsevier-boeken mee voor onder de poten.

HOE KIJK JE NAAR DE VGEO? GRAAG EERLIJK ANTWOORD, DAAR KUNNEN WE VAN LEREN...

Ik ben lid. Ik zie er niet zoveel van. Behalve dan de mailtjes van Paul. En het fotoarchief op de website, waar ik zoek naar foto's uit mijn begintijd! Jeroen Hogendorp ken ik uit mijn CAP-tijd. Hij was een van de trouwste leveranciers van feedback.

VIEL JE IN EEN ZWART GAT NA JE PENSIONERING?

Het laatste half jaar was niet zo leuk meer. Ik werkte thuis vanwege corona en had gewoon niet genoeg te doen. Het leven werd een stuk rustiger, ook door de verkoop van ons huis. We wonen nu tijdelijk in Haarlem. Vrijwilligerswerk lukt nu dus maar matig. Ik heb contact met werkzame collega's over wat er gebeurt bij RELX, dat houdt mij nog steeds bezig.

WIL JE NOG IETS KWIJT OVER JEZELF?

Ik ben getrouwd met Petra, al 36 jaar, meer dan 41 jaar een stel. We hebben twee dochters en een zoon, en over 2 maanden ben ik opa - hoezo zwart gat! Mijn grote hobby: modeltreinen. Vroeger had ik op zolder een groot emplacement, maar daar kwam met de komst van de kinderen een bed, dus een wat kleiner emplacement. Dat is afgebroken maar komt zeker terug in ons nieuwe huis. Ik houd van koken en lekker eten. Ik ga graag naar Italië, volgend jaar weer, en studeer al 15 jaar de taal. Verder heb ik diverse vormen van vrijwilligerswerk: ik ben leesmeester op de Slotermeer basisschool (eerst via Elsevier en ik mocht blijven); ik heb me opgegeven voor de 'Voorleesexpres' om ouders te helpen met (voor)lezen; en ik help antiquariaat Hovingh Haarlem (de eigenaar ken ik uit mijn voetbalteam) - oh ironie, mijn werkzame leeftijd lang was ik bezig om van inkt op papier af te komen en zie mij nu.

Wat vindt u daar nou van?

Nederland gaat van het slot

Piet Hardorff, Hilversum

Dat lijkt me onontkoombaar, maar een zeker waakzaamheid zal nodig blijven. Ook als we straks bij elkaar komen op de ALV. De meeste ouderen zullen gevaccineerd zijn, dus daar ben ik niet bang voor. Maar in het algemeen kunnen mensen ondanks vaccinaties toch besmet zijn, en er zijn genoeg mensen die niet gevaccineerd zijn. Mijn zoon bijvoorbeeld had erge bijwerkingen van de eerste Moderna-prik en mag daarom niet zijn tweede halen. Dat betekent dat dus hij ook nergens heen kan! Vooral voor de ouderen vind ik het een morele plicht dat men zich moet vaccineren. Je doet het niet alleen voor jezelf, maar ook voor een ander. Toch kan me ook voorstellen dat andere mensen eventjes achter hun oren krabben. Maar ik vind het een prima idee, meer vrijheid toestaan. Zoals het er nu uitziet mag het rustig wat losser gaan, maar dat men de vinger op de pols houdt is heel verstandig.

Harry Nijhuis, Heelweg

Het is wel een opluchting. Maar aan de andere kant is het voor mijzelf eigenlijk geen zware periode geweest. Wij wonen hier redelijk buitenaf met veel ruimte om het huis. Dat gaf ons toch een zeker gevoel van vrijheid, dat je in de stad waarschijnlijk minder hebt. Boodschappen doen was dan wel een punt, vooral omdat die steeds wisselende regelingen je op het foute been konden zetten. Voor het handenwassen had ik op een gegeven moment een oplossing gevonden met tuinhandschoenen. Er staan ook nog steeds bij de supermarkten van die ontsmettingsbakjes die niemand meer gebruikt, dus met die handschoenen ga ik ook maar ophouden. Het is een opluchting dat je straks een restaurant in kunt en alleen maar je corona-app hoeft te laten zien of je papieren bewijs. Daar staat tegenover dat restaurantbezoek tot nu toe ook geen probleem was, anderhalve meter afstand was niet nodig. Dus eigenlijk wordt het iets moeilijker. In principe heb ik niet zo'n groot bezwaar tegen het laten zien van een toegangsbewijs - ik denk dat de invoering daarvan wel enige zin heeft. Maar het illustreert hoe veranderlijk het beleid is. En sinds we gevaccineerd zijn bewaarden we al geen afstand meer met familie. Zo gezien zijn wij ouderen in zekere zin bevoorrecht omdat we sneller gevaccineerd werden. Bovendien kijkt het gros van de Nederlanders er toch met gezond verstand tegenaan.

Jack Visser, Edam

Ik ben er wel blij mee. Maar het is ons niet tegengevallen. Het was ook een momentje van bezinning. Ik herinner me goed dat we op het werk iets zagen aankomen vorig jaar. Sinds vrijdag de 13de maart ben ik daarna niet meer op kantoor geweest. Maar in augustus zijn we weer begonnen met een dag per week op kantoor. Dat is toch wel leuk - je spreekt weer mensen en hoort wat nieuwtjes bij de koffiemachine. Maar thuiswerken is ook bevallen. Ik moet Elsevier complimenten geven, ze hebben het heel goed opgepakt. Ik had niets thuis, maar kon op hun kosten een scherm aanschaffen en deels een bureaustoel. Ze hebben ons helemaal vrij-

gelaten om naar kantoor te komen. Wij zijn best wel voorzichtig geweest en mijden de drukte een beetje. Ook nu wachten we nog af met naar concerten gaan. Misschien komt er weer een golf van besmettingen. Als ik zie hoe druk het is in Amsterdam - mensen nemen het voor waar dat we er alweer af kunnen. Zelf heb ik geen corona gehad. Mijn vrouw wel, maar ze was er binnen een week weer vanaf. We zijn alle twee vanuit huis door blijven werken. Onze jongste zoon studeert nog, voor hem was het pittig. Hij moest afstuderen zonder op de universiteit geweest te zijn. Maar hij is met vlag en wimpel geslaagd. Nu kan hij er weer heen, voor zijn master. Dat maakt echt uit, het is veel leuker. We gaan nu vrolijk verder en zien wel waar dit eindigt.

Hans Nieuwenhuizen, Purmerend

Het wordt wel tijd, maar sommige dingen gaan misschien te snel. Er zijn bijvoorbeeld nog veel ongevaccineerden en de kans dat mensen anderen aansteken blijft aanwezig. Daar staat tegenover dat je een je een vaccinatiebewijs moet hebben als je ergens gaat eten. Mensen die dat niet willen voelen zich dan misschien achtergesteld. Voor mij is het geen probleem, ondanks vaccinatie passen we toch nog op. Ik heb de QR-code op mijn telefoon laatst gebruikt bij een voorstelling, dat ging allemaal prima. Ik kan me wel voorstellen dat kleine restaurants er niet op ingericht zijn om de codes te checken. Maar die toegangscontrole voorkomt wel besmettingen. Aan de andere kant, ondanks een geldig bewijs kunnen bezoekers besmettelijk zijn en anderen aansteken. Op zich is het goed dat het allemaal weer kan. Helaas kan ik niet op de ALV komen, maar in dat geval zou ik met de trein gaan. Daar heb ik geen moeite mee, ook niet met het mondkapje. En straks wordt dat hopelijk afgeschaft. Over hoe het verder gaat is eigenlijk geen zinnig woord te zeggen.

Henny Wijnands, Hoofddorp

Eenzijdig moet het een keer gebeuren. Maar je hebt ook ongevaccineerden - die zijn ook een gevaar voor een ander. Ik ben blij dat het vaccin er zo snel is gekomen, dat wie die dat wil zich veiliger voelt. Maar ik heb wel een dubbel gevoel. Want de herfst en de winter, wat gaan die nog opleveren? Als we dan weer op slot zouden moeten, dat gaat niet meer lukken. Ik ga naar de ALV want ik vind het gezellig om iedereen weer te zien, en voor het verhaal van Laura Hassink. Als iedereen die binnenkomt een QR-code heeft, kan er toch weinig misgaan. Als je mensen mee hebt gemaakt die ziek zijn geweest of zelfs overleden, is het wat anders. Maar in mijn omgeving heeft niemand corona gehad, dan sta je er anders in. Wel was een demente broer van mij helemaal de weg kwijt omdat in er geen bezoek meer mocht komen. Mijn kinderen hebben al die tijd thuis gewerkt. Mijn dochter had soms vijf Zoomvergaderingen op een dag, dat is bijna niet te doen. Geen reistijd is wel een voordeel. Nu hoeft ze maar drie dagen per week naar kantoor. Zo heeft elk nadeel zijn voordeel, om met Cruijff te spreken.

De interviews zijn gehouden op 21 en 23 september door Jeroen Hogendorp

Elsevier: Jan van Galenstraat

Willeke Casteren van Cattenburch heeft herinneringen aan haar eerste jaren in dienst van Elsevier op schrift gesteld. Dit is de derde aflevering.

Een terugblik, deel 3

Het Ypsilon-vormige ELSEVIER gebouw aan de Jan van Galenstraat 335, ontwerp van architecten Ulrich en Kamphuis, naderde zijn voltooiing. Een prachtig maar eenzaam gebouw, begane grond en twee etages, in één grote verlaten vlakte met als buur het Centraal Boekhuis, het verzendhuis voor de boekhandel in Nederland, met gestaag in- en uitrijdende vrachtwagens. Verder niets leuks in de omgeving, geen winkels, geen broodjeszaken. Een groter contrast met de gezellige binnenstad was niet denkbaar.

Het centrum van het gebouw met tevens de entree, bestond uit een ruime hal met receptie en open wenteltrap naar de 1e en 2e etage met daarboven een grote lichtkoepel. Een stimulans om niet aldoor van de lift gebruik te maken. Deze open trap had tevens tot voordeel dat je dikwijls een collega op een hogere of lagere etage zag lopen, hetgeen een directe communicatie in de hand werkte of als geheugensteuntje diende om later contact op te nemen. Zeer efficiënt!

Bonaventura had geweigerd mee te verhuizen. Een sterk argument was, dat voor het aanleveren van huwelijksadvertenties en dergelijke voor Elseviers Weekblad het essentieel was in de Spuistraat te blijven. Ook journalisten en andere medewerkers van Elseviers Weekblad wilden hun stamcafé Scheltema aan de Nieuwezijds Voorburgwal niet missen. Ik hoop van harte dat de immens grote, ronde tafel achterin, net voor de bar, met de namen van beroemde stamgasten in koperbeslag, zoals die van Lunshof, Eppo Doeve, Ferry Hoogendijk, Bomans e.a., nog steeds in ere wordt gehouden.

Alle andere afdelingen uit de Spuistraat hadden inmiddels hun nieuwe plek gevonden met de ondersteunende diensten op de begane grond, zoals de tijdschriftenadministratie in de oostvleugel. De westvleugel bood onderdak aan afdeling financiële zaken onder leiding van de heer Bredius. De heer Blankwater werd hoofd personeelszaken met Ann Capel aan zijn zijde, verder verzekeringszaken en afdeling automatisering. De zuid-

vleugel werd in beslag genomen door de verzendafdeling en de postkamer.

De Uitgeversmaatschappij Elsevier (UME) werd ondergebracht op de eerste etage en Elsevier Publishing Company (EPC) op de tweede. Papa Bergmans (PB) zetelde in de grote hoekkamer aan de zuidkant van de westvleugel met zijn secretaresse Paula Krijgsman er meteen naast. Aan de noordkant van deze vleugel, naast het trappenhuis dat de etages verbond, de afdeling chemie, dus dr. Gaade en Marc Atkins en verder zo'n beetje dezelfde opstelling als in de Spuistraat. De oostvleugel bood onderdak aan de afdeling biochemie en medicijnen onder leiding van Jacques Remarque.

De kop van deze gang, zowel de noord- als de zuidkant, werd in beslag genomen door de behoorlijk uitdijende verkoopafdeling onder leiding van Otto ter Haar en Louk Bergmans, in een kleine kamer. In de naastgelegen grote kamer zat as-

sistent de heer Traksel, secretaresses en nieuwe aanwinsten Peter Straub en Mechteld Wiertz, om de Duitstalige markt te bewerken. Ook Anneke de Bruyn-CvC, die speciaal voor Otto de financiële verslaglegging gestalte gaf, werkte daar inmiddels. Zij zag er absoluut niet tegenop om hele pagina's over te moeten typen als er zich toch nog een wijziging aandiende. Ik zie nog hoe Otto dan handenwringend naast haar bureau stond met, helaas, weer een aanvulling! Er was een verbinding naar de grote kamer aan de zuidkant, met copywriters John Steen, Tim Thomason en Nancy Garschhagen, verder Rachel Taylor en even later ook Lois Pot-Mothershed, kersvers uit de USA en net getrouwd met Jaap Pot.

Ook mijn afdeling werd daar ondergebracht, want ik verkocht tenslotte ook wat, advertentieruimte! Sinds het vertrek van Simon Heijn in 1960, die wel héél vaak naar drukker Cloeck & Moedigh moest en nogal eens op terrasjes rond het Leidseplein was

gesignaleerd, had Otto de advertentieafdeling aan mij toevertrouwd. Voor zowel Rachel als voor Lois fungeerden Anneke en ik als een soort "inburgeringscursus" zoals we dat nu noemen en zo ontstonden vriendschappen voor het leven.

De zuidvleugel bood onderdak aan de productieafdeling onder leiding van Ton Boogers en aan de nieuwe afdeling Geologie onder leiding van dr. Arie Manten. Het eerste tijdschrift dat hij acquireerde was *Sedimentology* (1962) en vele zouden nog volgen. Secretaresse Susan van Hees deed haar intrede, zo ook Anton Stoffels (acquisitie) en bureaudacteurs Harry van de Akker, Peter Siebelink, Piet Hardorff, Johan Boesenkool (die er altijd op stond mijn lunchmandje met rauwkost en mayo te dragen) en later Herman Frank, Herman Engelen en vele anderen. Arie was heel dynamisch en wist bevlogen over zijn vakgebied te praten. Als je tijdens de lunch naast hem zat, had je altijd interessante gesprekken. Het was een stoere afdeling die in 1964 de avondvierdaagse in Amsterdam ging lopen, en zij wisten mij over te halen mee te lopen. Dat heb ik geweten: ongetraind, op wandelschoenen, dus blaren, kon het tempo van Arie, Anton, Piet en Suzan niet bijhouden maar Johan bleef aan mijn zijde. En... ik heb hem uitgelopen, vier avonden lang, ondanks onweer op de laatste avond en drie avonden op gouden ballerina's à la Audrey Hepburn!

Toen de bende van de verhuizing achter de rug was, kregen we een memo van de heer Blankwater dat we per kamer een ingelijste reproductie van een bekende kunstenaar mochten komen uitzoeken en dat de technische dienst dan later voor ophanging zou zorgen. Vooral niet zelf aan de slag gaan!

Zie voor alle genoemde personen de eerdere bijdragen van Willeke CvC. Meer foto's uit haar persoonlijke collectie zijn [op onze website](#) te vinden.

Reacties en correcties:
fam.casteren@home.nl

wordt vervolgd...

Elsevier New York

De ontwikkeling van de administratieve automatisering in Lausanne bleef niet zonder gevolgen. Al gauw bleek dat de aanpak in Lausanne in enkele andere buitenlandse kantoren gevolgd moest worden. Het was medio 1975 dat Tim Pöttker mij de opdracht gaf om naar het kantoor in New York te gaan om te inventariseren wat de stand van zaken was. James Kels was daar de president-directeur en hij had behoefte aan een second opinion. Het software house Microdata aldaar was doende een abonnementensysteem te bouwen, maar Kels begreep er weinig van en werd steeds weer geconfronteerd met rekeningen voor de aanschaf voor hard- en software.

En zo vloog ik dan ook op een zaterdag in september 1975 naar New York. Een compleet nieuwe wereld voor mij en ik herinner mij dat ik zo gespannen in de KL641 zat dat de stewardess naar me toe kwam om te vragen of ik me wel goed voelde. Maar ik voelde me goed en ik stapte op Manhattan uit de taxi bij het Roosevelt Hotel – 45th Street vlak bij Central Station. Om de hoek bij het Roosevelt Hotel was het Elsevier kantoor gevestigd op nummer 52 Vanderbilt Avenue. Omdat ik voor eerst in de Nieuwe Wereld kwam had Kels een welkomstbrief bij de receptie van het hotel voor me klaarliggen.

Halloween Party in NY met 'I am a Dutchman' puntmuts

Ik maakte kennis met Steve Langer de automatiseringsman, en het hoofd van de verkoopadministratie Ralph Prince. Niet alleen leerde ik de medewerkers kennen maar werd ook geconfronteerd met de aldaar heersende kantoor-cultuur. De verhouding tussen leidinggevenden en uitvoerenden was heel anders dan ik gewend was. Daar was Lynn Brodie, de secretaresse van James Kels; Lynn overleed enkele maanden later van de ene dag op de andere aan kanker. Vrijdags ging ze het weekend in – niemand wist van iets – en maandag hoorde men dat Lynn was overleden. Wat later in de tijd, was daar Leon Lipscombe – een uiterst vriendelijke man wiens vader lijfarts van president Eisenhower was geweest. In Europa opgevoed had hij een heel beschaafde stijl. See you next time Leon, zei ik toen ik later bij hem thuis aan zijn ziekbed stond, maar er was geen next time meer... Twee weken later werd ik gebeld door zijn secretaresse: Sorry Jan, I have to say that Leon passed away last night.

Kels had Amsterdam gevraagd om mij te sturen omdat het abonnementensysteem voor hem ongrijpbaar bleek en de kosten niet te beteugelen. Er was sprake van één geïntegreerde database waarin alle informatie was gebundeld en waar – door de voortdurende groei – de responstijden opliepen tot minuten. De administratieve methodiek was volledig in tegenstelling tot die in Lausanne, en besloten werd dan ook op enig moment om de NY-aanpak te vervangen. Gevolg was dat het Lausanne-systeem gekopieerd werd en in New York op een Data General systeem ging draaien. Uiteraard waren er diverse aanpassingen nodig doch qua structuur was het identiek aan het Lausanne-systeem.

De terugvlucht na de eerste week in New York ging via Shannon; daar wachtte Tim Pöttker mij op om samen de abonnementenadministratie in Ierland onder de loep te nemen.

Ik ben na het eerste bezoek nog verschillende keren naar New York gevlogen... ergens tussen de tien en twintig keer.

j.waal96@chello.nl

TOM TEN HOOPE

Het Boek

Sinds 1921 worden er in Heiloo archeologische opgravingen gedaan. Heiloo ligt namelijk op de (grootste) middelste Kennemer strandwal, samen met Alkmaar en Limmen. Deze strandwal stamt uit 2000 jaar v.Chr. en trok al heel vroeg bewoning aan. De strandwal bood de bewoners droge voeten en de omringende strandvlakte gaf hen middelen van bestaan. Van deze vroege tijden zijn dan ook nog de sporen te achterhalen, zoals moesbedden waarop ploegsporen zijn waar te nemen. In de vroege periode van de vorige eeuw waren het vooral amateurarcheologen, die op diverse plaatsen in het dorp niet onverdienstelijke opsporingsontdekkingen deden. Het eerste voorwerp uit die tijd was een strijksteen (de voorloper van de strijkbout). Uniek is het *Houtje van Heiloo*, waarmee door wrijving vuur werd gemaakt, uit de bronstijd 3000 jaar v.Chr.

Eind vorige eeuw werd ik als wethouder in Heiloo in de gelegenheid gesteld beleid op te stellen. De overheid kon eisen om voorafgaande aan uitvoering van bouwplannen bodemonderzoek te doen. Begin deze eeuw werd in Valletta (Malta) een Europees verdrag gesloten, dat archeologisch onderzoek door amateurs onmogelijk maakte. Overheden waren vanaf dat moment verplicht om officieel geregistreerde archeologische bedrijven in te huren. Door de woningbehoefte vanuit de Randstad is Heiloo fors uitgebreid waarbij er door de gunstige ligging veel vondsten zijn gedaan. Na mijn periode als wethouder ben ik op verzoek toegetreden tot het bestuur van de *Stichting Regionale Archeologie Baduhenna* (genoemd naar een *Friese godin* in wier bos de Friezen de Romeinen versloegen)*. Ik zag sinds mijn aantreden het aantal opgravingen fors stijgen tot circa 180, vooral de laatste jaren brachten veel vondsten op.

Van mijn werk bij Elsevier heb ik een grote liefde voor boeken overgehouden. Reeds in 2007 heb ik

met de toenmalige penningmeester onderzocht of we een boek over deze opgravingen konden uitgeven, maar dat bleek destijds een te grote investering. Nu, in deze eeuw, is er een uitgelezen moment om het nog een keer te proberen. Wij assisteren archeologische bureaus bij diverse opgravingen, waardoor er ook een band ontstaat en bereidheid tot medewerking.

Ik vergat te vertellen dat wij een vrijwilligersorganisatie zijn, die bestaat bij de gratie van donateurs. Dankzij een oud-voorzitter werkzaam bij de GGZ hebben we nu in het souterrain van een voormalig psychiatrische instelling een museum mogen inrichten. De Open Monumentendagen deze maand leverden ons meer dan 200 bezoekers op. Terug naar ons onderwerp: we hebben wederom het idee opgevat voor het uitgeven van een boek en nu met succes. We richten ons vooral op de leefwijze in deze omgeving, in tien thema's onderverdeeld, met bijdragen van archeologen die specifieke opgravingen hadden gedaan. Aan onze voorzitter de taak dit alles, met opmerkingen van een ervaren amateur, tot een geheel te smeden. De taak om daarvoor fondsen te verwerven - zo'n boek loopt in de duizenden euro's - viel mij ten deel. Ik ontdekte de wonderlijke wereld van de fondsenwerving: bij cultuurfondsen word je afgewezen, terwijl je van fondsen waarvan je het niet verwacht een mooie bijdrage krijgt. Gelukkig bleef de Gemeente Heiloo niet achter, waardoor het gehele bedrag, met medewerking van 22 lokale ondernemers, bij elkaar is gebracht. Hiermee gaat mijn wens op 29 oktober a.s. in vervulling: "Heiloo onder je voeten - 100 jaar archeologische opgravingen in Heiloo".**

Tom ten Hoope

* Het museum kan altijd donaties gebruiken en heeft een ANBI-status.

** ISBN 978-90-90346-53-3, hardcover, 110 pagina's.

Dramaserie Maud & Babs bij omroep MAX

Oproep MAX is in september begonnen met de dramaserie *Maud & Babs*, met een sterrencast bestaande uit onder anderen Loes Luca, Rifka Lodeizen, en Kim van Kooten die ook het scenario heeft geschreven. Het is een licht humoristische serie over een familie die onder hoge druk komt te staan vanwege toenemende mantelzorg voor moeder Babs (Loes Luca). Die woont nog steeds op zichzelf en wil van haar beginnende Alzheimer niets wil weten.

In acht afleveringen leren we Maud (Rifka Lodeizen) en haar gezin kennen. Maud is mantelzorger voor haar moeder Babs, die begint te dementeren maar daar nog niet aan wil en het voor iedereen verborgen probeert te houden. Haar man Koen (Peter Paul Muller) vindt dat Maud te veel tijd besteedt aan de zorg voor haar moeder. Het drama wordt nog groter als Mauds zus Juliette (Kim van Kooten) hele andere ideeën blijkt te hebben over wat zorg is. Maud heeft samen met Suus (Nadja Hüpscher) een verloskundige praktijk en blijkt

een control freak van de eerste orde te zijn. Zij probeert zo haar gezin met twee studerende kinderen draaiende te houden.

In de VPRO-gids stond een boeiend interview met Loes Luca. Zij zorgde zelf twee jaar lang voor haar demeterende moeder. "Alles wat in de serie gebeurt, is voor mij herkenbaar. [...] De wirwar aan instanties, alle afkortingen, en de bureaucratie wanneer je om hulp vraagt."

De serie is op 12 september begonnen en elke zondag om 22.20 uur te zien bij MAX op NPO 1.

Papierfabriek ten onder na wateroverlast

De wateroverlast van afgelopen juli betekende het einde voor Meerssen Papier. Het bedrijf moest faillissement aanvragen. Daardoor zijn alle 53 werknemers hun baan kwijt.

Door het buiten haar oevers treden van de Kleine Geul die langs de fabriek loopt, waren de machines en installaties zo zwaar beschadigd dat ze als verloren moesten worden beschouwd. Ook de gebouwen hebben aanzienlijke schade opgelopen. Kort na de overstromingen in Limburg liet het bedrijf, dat ook bekend staat als Marsna Paper, al aan relaties weten dat de papierproductie voor onbe-

paalde tijd zou worden opgeschort. Leveringen waren niet meer mogelijk en grondstoffen konden niet meer worden aangevoerd. Jarenlange pogingen van de provincie om de werkgelegenheid bij de drukkerij te behouden zijn nu dus ook gestrand.

WELKOM

Als nieuwe leden heten wij van harte welkom:

Dhr. H.A. (Hayo) Arends, Emmen (Elsevier Science)
Mevr. J. (Janet) Kershaw, Amsterdam (Elsevier Science)

IN MEMORIAM

De volgende leden zijn ons ontvallen:

Dhr. H. (Hans) Cortie, Hoogerheide
Dhr. R.J. (Roelof) Hoekstra, Almere
Dhr. E. (Eric) Mol, Diemen